

Flarden uit een
gefragmenteerd
geheugen

Flarden uit een gefragmenteerd geheugen

Arnd Van Meirvenne

Schrijver: Arnd Van Meirvenne
Coverontwerp: Copilot/Canva/Bookmundo
ISBN: 9789403851655
© Arnd Van Meirvenne

Voor de tijd zelf bestaat tijd niet
Het verloop der dingen heeft voor hem geen betekenis
'Begin' en 'Einde' of 'Oorzaak' en 'Gevolg' zeggen hem weinig
Elk moment gebeurt immers tezelfdertijd met hetzelfde belang
Misschien probeert hij af en toe wat ijkingspunten te vinden
Maar het blijft voor hem een onmogelijke puzzel,
Waar hoofdzaak en bijzaak niet te onderscheiden zijn
Daarom kan zijn verhaal niet meer zijn dan...
Flarden uit een gefragmenteerd geheugen

Gebeurtenissen als speldenprikken op een tijdlijn,
Gewikkeld rond de flakkerende vlam van realiteit
Lichten volledig willekeurig op
Toch, als de puzzel plots klaarheid krijgt,
Lijkt het verhullen of onthullen niet los te staan van een plan
Of kan dit enkel een verandering van perspectief betekenen?
Of kan een chaotische opeenstapeling van momenten
Toch plots zinvol worden?
Kan met andere woorden een coherent verhaal ontstaan met...
Flarden uit een gefragmenteerd geheugen?

Vrije vertaling uit 'Chronos'
Anonieme Griekse wijsgeer

1 **Poging 1: Chronos**

Alles, altijd en overal geeft geen referentiekader voor een samenhangend verhaal. Maar is volledige coherentie noodzakelijk om iets te vertellen, een beeld te scheppen?

WIJN OF BIER
IN EEN GLAS OF EEN PINT
OMDAT GEEN GOED VERHAAL HIER
MET WATER BEGINT

Spreek in een café ergens aan de Belgische kust

Zijn oog valt er op en hij lacht. “Waarom niet?”

1.1 Chronos' liefde voor water

Water, hij houdt er gewoon van. Het bestaat in zoveel vormen: van ijs, vloeibaar tot stoom; van druppels over stralen en rivieren tot weidse meren en zeeën, om dan nog te zwijgen van wolken. Het heeft ook nog eens zo veel functies te vervullen en toch heeft het iets constant. Daarom staat Chronos altijd net iets langer stil bij beelden van en met water. Gewoon omdat het hem plezier doet. Niet dat 'langer blijven stilstaan' betekenis heeft voor een onnipresent wezen: hij is immers 'altijd' en 'overal'. Maar net dat splintertjes meer focus dat hij aan de dag legt, maakt het verschil.

De strijd van goden of mensen interesseert hem geen fluit. Als je alles ziet, dan besef je ook dat die eeuwige, onophoudelijke strijd om een beter plekje aan de dis van het leven in wezen nooit verandert. Welke motivatie iemand ook gebruikt om het bij zichzelf of anderen te vergoelijken. Chronos ziet het wel, Chronos registreert het wel, maar zijn hart ligt er niet. Enkel het verhaal van het water probeert hij echt te volgen. Want water bestaat gewoon, water speelt geen spelletjes met een verborgen agenda. Het kan hard zijn in storm en overstroming waarin het menig leven neemt of wanneer het rotsen doet stukvriezen. Maar het kan ook zacht zijn, als een streling, als verkoeling of net als warmtebron, als rustbrenger wanneer een ruisende branding je in slaap wiegt. En dat alles doet het zonder oordeel, zonder discriminatie. Daarom zoekt en vindt Chronos juist die beelden opnieuw en weet hij ook geen ander verhaal te vertellen.

Toch merkt hij iets vreemds aan zijn eigen gedrag. De meeste van zijn gekozen verhalen beslagen alles, altijd en overal en hebben niet meer gemeen dan water. Maar als hij al zijn waterverhalen bekijkt dan blijkt dat een proportioneel te groot deel meer dan enkel water gemeen hebben. Die pareltjes concentreren zich duidelijk rond één persoon. Hij ziet het en hij weet dat haar verhaal het zijne beïnvloedt. De uitzonderlijkheid hiervan doet hem dan ook besluiten om in te stemmen met de rol die hem wordt toebedeeld in dat verhaal. Het verhaal van Athea.

1.2 Athea Tijd: Nachtje uit

Water had haar halflange donkerrode haar net nog een tintje donkerder gemaakt, waardoor het neigde naar zwart met een roodkoperen glans. Niet dat ook maar iemand dit kon zien, want de kap van haar veel te ruime bordeaux trui hing zwaar over haar voorhoofd. Het stelde haar uiterst lichtblauwe ogen zoveel mogelijk in de schaduw. Op dit moment van de dag liep er trouwens haast niemand over straat, zo vlak tegen het ochtendgloren. De hoge rijhuizen, die als ongelijke tanden in een kindermond in de lucht staken, hielden het eerste licht nog zoveel mogelijk tegen en ook het zwaar met graffiti bewerkte bushokje, waarin zij op de grond zat met opgetrokken knieën onder haar trui, hielp een beetje.

Het was het enige moment dat ze het natuurlijke licht niet enkel kon waarderen, maar ook verdragen zonder misselijk te worden of een niet te harden hoofdpijn te krijgen. Fotofobie of lichtdysforie noemden de dokters haar aandoening. Tot den treure toe hebben ze die twee woorden herhaald, niet omdat zij ze dan zou kennen, maar omdat voor hen daarmee de kous af was. De diagnose was gesteld, wat wou ze nog meer? Omdat er geen vorm van ontsteking of glaucoom aan de basis lag, hield het daar bij op. Leer er maar mee leven! Dieper onderzoek naar haar uitzonderlijke situatie zou teveel tijd en geld kosten. Lapmiddeltjes boden ze haar. ‘Symptomatisch behandelen’ labelde Athea dat: een aaneenschakeling van pillen en siropjes. De meeste dienden zelfs niet eens voor haar oorspronkelijke klachten maar om de bijverschijnselen van andere pilletjes teniet te doen. O ja, en brilletjes, heel veel soorten brilletjes. Maar niets werkte afdoende. Nochtans haar eigen oplossing, toen ze haar rebelse leeftijd bereikt had, kon niet simpeler. Ze draaide gewoon het vierentwintig ritmeschema om: leven bij nacht, slapen bij dag. Immers gewone verlichting verdroeg ze nog net. Het echte probleem zat in daglicht en zonlicht betekende helemaal de hel. Laat ons zeggen dat de maatschappij omtrent die keuze van een student aan een middelbare school, zich niet zo soepel opstelde.

De wolken braken en het beloofde een mooie dag te worden, alleen niet voor haar. Daar zag ze de koplampen opduiken van de bus,

haar bus. Iedere nacht ontsnapte ze uit haar raam in het weeshuis, beleefde ze de nacht tot het uiterste om dan geen tijd meer te hebben om vóór het oprukkende daglicht terug te geraken. In de bus sloot ze dan haar ogen, trok ze de koordjes van haar kap aan tot ze een soort van blinddoek had en telde dan de zeven haltes tot het weeshuis. Het laatste stuk, tussen de halte en het weeshuis, kon ze gelukkig ondertussen blindelings. Zelfs voor de klimopbeklimming tot het derde verdiep hoefde ze haar zicht niet te gebruiken. Misschien wisten de zusters wel van haar uitstapjes, maar zolang ze haar niet betrapten, en voor zeven uur deden ze daar geen poging toe, zagen ze het door de vingers. Ach, nog even en ze mocht achttien kaarsjes uitblazen en je wou haar toch spannende en leuke herinneringen geven voor ze vertrok.

Zachtjes roffelden de banden van de bus over de natte kasseien. Al van behoorlijk ver minderde het voertuig al vaart om haar op te pikken. En toen gebeurde het. In haar ooghoeken zag Athea een oud dametje zich haasten naar het bushokje. “De bus, de bus, de bus!” hijgde ze. Net toen de bus stopte, wou ze schuin de straat oversteken. Voor haar geforceerde schuifelgang bleken de kasseien echter fataal. Met een enorme smak ging ze tegen de vlakte.

Geen moment twijfelde Athea. Hoewel de eerste stralen zonlicht tot op straat doordrongen en haast onmiddellijk vurige naalden in haar ogen staken, gevolgd door een bonzende hoofdpijn, liep ze naar het oude vrouwtje. “Gaat het?” vroeg ze fluisterend. Ze kreeg enkel wat gekreun als antwoord, terwijl het vrouwtje suf zelf probeerde recht te geraken. Moeizaam wist ze het vrouwtje terug op haar benen te krijgen. De verwachte misselijkheid rommelde in haar maag en brandde in haar keel, maar haar zorg ging naar het oudje dat zwaar leunend op haar terug het trottoir op sukkelde. “De bus?” vroeg het dametje. Ergens had Athea gehoopt dat de buschauffeur zou helpen of tenminste even zou wachten. Die was echter gewoon doorgereden. Anderzijds begreep ze wel dat de buschauffeur geen moment te lang wou vertoeven in deze gore buurt, hoewel ze zelf hier nog nooit problemen had ondervonden.

Ze vond geen enkel proper plekje waar ze het oude dametje even kon laten zitten. Afval slingerde hier overal rond omdat zelfs de

vuilnisdienst zich hier niet waagde. Trouwens met deze ochtendlijke bus had de busmaatschappij zijn plicht gedaan en zou er geen een meer volgen tot de volgende morgen.

“Goed gespeeld moe, de bus was het doel. Maar dit lijkt me een leuke troostprijs.” hoorde ze plots achter zich en een oude pezige hand omsloot haar pols als een bankschroef zodat ze niet weg kon. Vier kerels doken op uit verschillende duistere hoekjes en sloten haar in. Dat de misselijkheid haast haar maaginhoud voor haar voeten deed belanden en de hoofdpijn zelfs haar evenwicht verstoorde, betekende niet dat ze hier te maken hadden met een gewillig en weerloos slachtoffer.

Met een harde draaiende ruk bevrijdde ze zichzelf. Eerst wou ze een oplawaai verkopen aan het kreng dat haar in de val had gelukt. Maar in de fractie van een seconde dat hun blikken kruisten zag ze haar angstige, verontschuldigende blik. Daarom spinde ze rond en stampte ze in het gezicht van de dichtstbijzijnde belager. De neus kraakte en bloed spatte in het rond. Van dit ogenblik, wist ze, moest ze gebruik maken om te vluchten. Want hoe goed ze zichzelf ook getraind had, de kans dat haar relatief frêle lichaam opgewassen bleef tegen deze vier flink uit de kluiten gewassen en doorwinterde kerels bestond gewoon niet. Och, ze zou zeker nog een paar rake klappen kunnen uitdelen en behoorlijk wat pijn bij hen veroorzaken. Maar uiteindelijk zou dat gewoon meer pijn voor haar betekenen nadat ze het onderspit gedolven had.

Brandende lichtflitsen schoten door haar brein en een zure papperige versie van het broodje groentesla, verorberd letterlijk ettelijke uren geleden, lag terug in haar mond. Het deed haar dubbel slaan. “Niet nu!” dacht ze. Ze had gehoopt dat adrenaline een tijdje haar probleem zou counteren. Niet dus! Elk ogenblik verwachtte ze nu een eerste klap te moeten incasseren op dit moment van zwakte. Er gebeurde echter niets. Met pijnlijke ogen keek ze naar hen.

Als versteend staarden ze allemaal naar een heel duister portiek. Althans drie van hen, want zowel het oude vrouwtje als één van de kerels kon Athea nergens bespeuren. Alsof de duivel hen op de hielen zat, zette de overige drie het plots op een lopen. Eén riep nog:

“Sorry, sorry, we wisten het niet.” Door haar hoofdpijn wist ze het achteraf niet zo zeker, maar op dat moment zou ze gezworen hebben een fluistering gehoord te hebben, gedragen op de wind: “Athea.”

1.3 Athea Tijd Elders: Op het spoor

Water was echt wel het laatste dat ze hier verwachtte. En toch zag ze een duidelijke tekening van een bijna opgedroogd plasje in het losse zand. Ze hief haar fijnbesneden gezicht in de droge, frisse nachtlucht en snuffelde. Met haar bovenmenselijke zintuigen kreeg ze onmiddellijk de bevestiging die ze bij aankomst vermoed had. Meer nog, haar olfactorisch vermogen wist feilloos de lichte zweem op te vangen van de spelbreker, iemand die een zeer lichte, maar toch onmiskenbare geur bij had van een halve wereldbol hier vandaan, iemand die het lef had om haar stokken in de wielen te steken. Haar lip krulde, waarbij haar net iets te lange hoektanden zichtbaar werden.

Woede flitste in haar ogen en haar vingers klauwden in het zand. In deze situatie had ze het liefst van al het beest in haar volledig laten ontwaken en al die belemmerende kledij zich van het lijf gerukt. Vooral die schoenen, wat haatte ze die dingen. Maar de kans dat ze zich gauw terug als mens onder de mensen moest begeven, was zeer reëel. Trillend slikte ze de irrationele, vlamrende agressie weg, beet ze in haar onderlip en likte ze met haar puntige tong de druppel bloed weg.

Slechts luttele momenten vroeger en ze had zonder problemen haar doel bereikt. “Hoe kan ik trouwens te laat zijn? Zelfs niet met alle mogelijke moderne hulpmiddelen kan een mens hier geraken. Laat staan dat een mens van deze plaats afweet.” Eigenlijk was ze ook behoorlijk kwaad op zichzelf. Steeds had ze dit moment uitgesteld. Telkens kwam er net iets tussen. Want ze had toch tijd genoeg... En dat laatste bleek een zware fout. Ze keek naar boven, waar een groot, glad, perfect rond gat zicht gaf op een prachtige nachthemel vol sterren. “En hoe, in hemelsnaam hoe, heeft iemand dit geflikt? Anderzijds had dit toch geen probleem mogen opleveren? Zijn we dan echt verslagen door...” ze snuffelde nog eens voor de zekerheid, “een gewone mens?” Woede ontvlamde terug in alle hevigheid.

1.4 Deze Tijd: Aanbidding

Water stond parelend te wachten op zijn bureau. Waar elders argwaan speelde, nam hij hier zonder aarzelen het glas en dronk hij het in één teug leeg. Immers hier in zijn heiligdom, de bovenste verdieping van een van de hoogste wolkenkrabbers van Shinjuku, had hij niets te vrezen. Even genoot hij nog van zijn prachtig zicht op de heilige berg Fuji. Waarna hij snel zijn grijs Italiaans maatpak keurig op een kapstok hing en zichzelf hulde in iets comfortabeler en traditioneler. Dan pas mocht hij van zichzelf gaan staan voor zijn grote glazen vitrinekast. Het had hem enorm veel gekost, maar bijna was zijn verzameling compleet. In zijn ogen een geschenk om te mogen aanschouwen. Iedere dag opnieuw, wanneer hij deze kamer betrad, deed hij alles in dezelfde volgorde. Sommige hadden wellicht gemakkelijk afgeweken van dit uiterst vast ritueel, maar hij wist beter.

Niettegenstaande hij wist dat er slechts een paspop achter het glas stond, kon hij niet het gevoel wegcijferen dat er iemand terug staarde. Natuurlijk lag dat aan de ongelofelijk kundige creatie en volledigheid van het geheel rode samoerai-harnas dat de pop bekleedde. Vooral het demonisch gezichtsmasker verklaarde de illusie. Van de enkele mensen die hij hier toeliet en meenden er iets van te weten, dachten de meesten dat hij een kundige kopie van het legendarische harnas van Li Naomasa in bezit had weten krijgen. Ze zaten fout op meerdere fronten. Maar hij wist beter.

Ondertussen had hij zelfs de bijhorende speer kunnen vinden: Tonbokiri, nog gemaakt door de legendarische Fujiwara Masazano. Ooit probeerde een libel te landen op de punt van dit wapen en sneed zo zichzelf in twee. Ook de correcte katana hing op zijn plaats: Nakatsukasaa, een creatie van een andere legende, namelijk Goro Nyudo Masamune. Hij grinnikte in zichzelf. Veel instellingen en nog meer personen beweerden in bezit te zijn van deze originele nationale schatten. Maar hij wist beter.

Het hertengewei op de helm maakte het voor veel nog moeilijker te geloven om hier met iets anders te maken te hebben dan met een

door knoeiers vervaardigde slechte replica. Volgens hen hadden onwetenden een aantal zaken door elkaar gehaald. Misschien zouden zijn bezoekers zelfs blijven twijfelen als hij met bruto geweld de onverwoestbaarheid van het harnas zou aantonen. Niet dat hij ooit zulke ontheiligende daden ook nog maar zou overwegen. Want hij wist beter.

“Meester?” Hij zag haar staan aan zijn bureau in klassieke klederdracht en haarsnit, zoals hij het graag had. “Wat heb ik gezegd over het storen op dit moment, op deze plek?” Zijn stem klonk zacht, maar dragend en gespeend van elke emotie. “Excuseer, mijn fout.” klonk er schril en geschrokken. Buigend naar hem, schuifelde ze achterwaarts het vertrek uit. Hij zag dat ze een briefje had achtergelaten, maar zijn gezicht en lichaamstaal bleef totaal onbewogen tot hij terug absoluut alleen was. Waarschijnlijk vonden er heel wat dat zijn houding qua ‘moderne gepastheid’ heel wat te wensen overliet ten overstaan van zijn vrouwelijke ondergeschikten. Maar hij wist beter.

Vlug repte hij zich naar het berichtje. Enige tijd geleden had hij een bediende een opdracht gegeven: ‘Leeft Mikuniguro nog?’ Er stond op het papiertje: “Velen, die op de flanken van de Heilige Berg wonen, menen een glimp te hebben opgevangen van het onsterfelijke paard. Wij zullen het vangen in de volgende vierentwintig uur.” Dat zou pas prachtig zijn, een kers op de taart, wanneer alles weer bijeengebracht was van Honda Tadakatsu. Niemand vond dit najagen van een droom zoveel geld waard, maar hij wist echt wel beter.

1.5 *Athea Tijd: Keuze*

Water stroomde over haar donkerrode haar, over haar frêle lichaam het douche-waterslot in. Nochtans douchte ze normaal op een ander momenten nooit zo lang... nooit zo lang. Niet dat ze in haar eigen stekje ook maar aan iemand verantwoording moest afleggen. Maar normaal had ze gewoon een vast moment voor elke handeling. Ze voelde echter zo hard de nood om alles te laten wegspoelen in de hoop op een soort reiniging. Wie weet zou samen met het water de herinnering wegspoelen.

Zo sterk drong dit gevoel zich op dat ze zelfs, voor het douchen, haar klederen in de openhaard verbrand had. Zo hard wou ze breken met elke connectie, elke gedachte, hoe vaag ze ook waren, dat ze zelfs even haar pas gewonnen kleinood in haar handen nam om het weg te gooien. Want alles moest verdwijnen dat haar terug kon brengen naar dat ene moment. Hoewel ze geen enkel idee had, waarom ze dat moment wou mijden. Maar ze voelde een enorme weerstand, iedere keer als ze waagde haar gedachten die richting op te sturen.

Met liefdevolle ogen keek ze even naar het kleinood. Ze wist dat dit 'geheugen-wis-ritueel' enkel een kans op slagen had wanneer dit witgouden kettinkje met de prachtige druppelvormige opaal ook zou verdwijnen, maar ze kon het niet. Snel hing ze het terug om haar hals met de steen beschermd en intiem tussen haar borsten. Misschien douchte ze daarom zolang: alsof ze voor die inconsistentie kon compenseren. Nooit zou ze er nog afstand van kunnen doen, letterlijk. Traag gleden haar handen over haar haren en over haar gezicht als om het water in juiste banen te leiden. '*Och, ja, mijn brilletje!*' Haar vingers volgden de contouren van een speciale zonnebril, die ze te pas en te onpas bleef dragen. Sinds kort waren deze twee items in haar leven gekomen en ze wist nu al dat ze aan beiden vasthing, alsof haar leven ervan afhing. Zowel het kleinood als haar bril, besloot ze, maakten nu gewoon deel uit van haar persoon, als ledematen onafscheidelijk verbonden.

Even zag ze zichzelf staan omdat een van de deurtjes van het spiegelkastje boven de wastafel nog openstond. Onwillekeurig

drong een gedachte zich op: *‘Ziet dat er nu sexy uit of gewoon vreemd? Zo geheel naakt uitgezonderd die twee specifieke items. Misschien mijn kleinood... dat heeft nog iets, maar die bril?’* Had dat hardnekkig negatief gevoel niet overheerst, dan had ze er waarschijnlijk eens hard om gelachen. Nu kon er niet meer af dan een korte gekrulde lip en een snik. *‘Douchen met een zonnebril, wie doet zoiets?’* Hoewel het warme water haar nog steeds omhelsde met een knus gevoel, gaf het naakte beeld van zichzelf een plotse drang om zich terug te kleden.

Zowel bij het afdrogen, als bij het aankleden zat het brilletje behoorlijk in de weg. Toch dacht geen haar op haar hoofd eraan het wonderlijke ding even opzij te leggen. Ze vergat het zelfs tijdens het slapen af te zetten. Iedereen die haar kende, maar dat waren er spijtig genoeg niet veel, zou haar echter dit vreemde gedrag onmiddellijk vergeven.

Achtentwintig jaar lang had ze bij het minste zonlicht of ander fel licht, aanvallen van misselijkheid en migraine moeten verdragen. Hierdoor ontwikkelde ze een voorkeur voor zwaar gedempt licht of zelfs volslagen duisternis. Niet echt een goed uitgangspunt voor een ‘normaal’ sociaal leven bij het opgroeien. De enige keren dat ze wat langere conversaties kon voeren, uitgezonderd met haar therapeuten, was tijdens de bezoeken van haar enige overblijvende familielid: ‘Nonkeltje’. Zelfs het jaarlijkse bezoek aan het team van dokters, dat moest vaststellen of haar chronische aandoening haar nog voldoende belemmerde om haar uitkering te blijven motiveren, mondde meestal niet uit in een vlotte babbel. Heel wat mensen maakten dan ook de enorme vergissing om medelijden te hebben. Maar achter het tengere uiterlijk en haar aangeboren ‘moeilijkheden’ schuilde een onvermoeibaar iemand, die haast nooit de moed liet zakken, die zich al jaren mentaal en fysiek trainde voor wanneer haar tijd zou komen. En die tijd leek nu aangebroken...

Plots kwam immers dat vreemde brilletje op haar levenspad. Eigenlijk had ze niet de minste hoop gekoesterd, toen het ding, de zoveelste in rij, op haar neus werd geplaatst. Nog nooit, bij geen enkel specialist of optiker, hadden brilletjes een ander resultaat gehad dan het verbergen van haar uiterst bleekblauwe ogen. Maar

deze keer pakte het helemaal anders uit. Moedeloos, op het einde van zijn Latijn, had die laatste 'brillenman' gezegd: "Probeer deze ook nog eens.", overtuigd dat het weer ging falen. Het ging immers om een uiterst vreemd modelletje met vreemd geslepen, licht violet gekleurde glazen, dat toevallig in zijn collectie was gesukkeld en hij nooit verkocht had gekregen. Wonder boven wonder bleek dit juist de oplossing: alle ongemakken van haar extreme fotofobie verdwenen als sneeuw voor de zon.

De hele wereld ging eindelijk voor haar open. Nu kon ze ten langen leste de belofte aan zichzelf inlossen. Alles moest wijken om te proberen alles wat ze gemist had in te halen. En nee, dan had ze het niet over bras- en slempartijen met sloten alcohol en lijnen drugs. Daar had ze haar deel al lang van gehad. Het ging haar vooral om het uitbouwen van een 'normaal' leven met 'normale' sociale relaties. Een basis hiervoor lag, volgens haar, in het legendarische studentenleven. Maar dat verliep niet precies zoals ze gedacht had. Want reeds haar eerste dag als student ontmoette ze hem Professor Sokorn.

Rillingen liepen terug over haar rug, toen ze aan hem dacht. Vreemd... De afspraken die ze met hem gemaakt had, hielden toch alleen maar voordelen in? Wat was er dan nu eigenlijk effectief gebeurd? Voor zover ze kon vaststellen: niets. En anderzijds had hij alles behalve iets afstotelijks. Of misschien was het dat wel: te mooi, te glad, te... Kan dat?

Net aangekleed kreeg ze telefoon. Hij was het! Hoewel er innerlijk tientalle stemmen schreeuwden om het niet te doen, had ze rationeel gezien geen enkel reden om niet op te nemen.

"Hallo?"

"Ah, Athea, professor Sokorn hier. Goed dat ik je eindelijk tref."

"Maar professor, we hebben elkaar net nog gezien."

Weer liepen rillingen over haar rug om iets dat net niet herinnerd kon worden.

“A, ja?” klonk het antwoord, “Oké, goed, dan is alles al uitgeklaard, zeker?”

En het contact werd verbroken. Had ze er goed aan gedaan om met hem in zee te gaan? Mocht je een kans van één keer in het leven laten schieten? Of moest ze alsnog haar buikgevoel volgen en de boel in laatste instantie toch afblazen? Ze kreeg hier een mogelijkheid op een zekere onafhankelijkheid. Eindelijk zou ze iedereen recht in de ogen kunnen kijken, ook bij hen die haar als een parasiet van de maatschappij beschouwd hadden.

1.6 Tussentijd: Laatste getuige

Water, zo ver het oog reikte, helderblauw water met een zilveren schijn en hier en daar een witte schuimkop. Al eeuwen kwam ze hiernaar kijken vanuit de opening van haar grot. Die simpele schoonheid, vrij van enig menselijk ingrijpen, gaf de nodige rust in haar getroebleerde geest om de kracht te vinden weer een etmaal verder te gaan.

Vroeger, echt lang geleden, kon ze gelijk welk moment kiezen om dit onbezoedeld zicht op te zoeken. Maar sinds de mens het varen onder de knie kreeg, verkleinde haar tijdsvenster ongeveer ieder decennium. Buiten deze vroege uurtjes in de morgen, passeerden er regelmatig schepen. En hoe vredig ook een zeilboot kon lijken. Het was niet wat ze zocht. Nog erger werd het met zo'n moderner gemotoriseerd ding.

De kille ochtendbries, die blies over de kale rotsen en plukjes stugge planten, wapperde met de linnen doeken om haar lijf en met haar lange donkere haren. Ze rilde en sloeg haar armen beschermend om zich heen, toch verlangde ze ergens ook naar die dagelijkse huivering. Het gaf haar een beetje het gevoel echt te leven, althans bijna. Elke dag verliep als een exacte kopie van de vorige, waardoor haar stappen en bewegingen haast iets ceremonieels of zelfs sacraals kregen. Maar voor haarzelf echter ontsteeg dit dagelijks uitstapje niet het niveau van intense saaiheid. Zolang ze de balans bleef vinden tussen het afgrijzen voor het afstompende herhalen en het hevige verlangen om frisse buitenlucht te ademen en haar ogen een ander zicht te gunnen dan de binnenkant van haar grot, zou ze het blijven doen, gebonden aan het gebeuren. Telkens opnieuw sprak ze ook net dezelfde woorden uit: "Zie, de glorie en het genot van de eeuwige jeugd." Ooit waren die woorden nieuw, uitdagend uitgesproken en gemeend. Nu waren ze niet meer dan een gewoonte, met een laagje zwartgallige ironie.

Waarom deed ze dit nu ok weer? Iedere keer opnieuw komen kijken naar een tijdloos zeezicht. Ging het ook om een diepere reden? Of werd ze ergens nog gedreven door een verlangen naar

gemakkelijkere tijden? Toen ze niet als enig van haar soort rondzwierf over deze aardbol. Hoewel ‘zwerven’? Verder dan een paar tientallen meters buiten haar grot kwam ze nooit. En de enige?

Of had haar handelen toch nog net een heel ander doel? Diende het repetitieve karakter misschien om spiedende ogen in slaap te sussen?

Ze richtte haar blik naar de hemel en haar uitzonderlijk mooie, maar verbitterde stem weerklonk in het ijl: “Toegegeven, je hebt het spel mooi gespeeld, ‘Almachtige’, mijn val perfect ontweken. Maar mijn sympathie krijg je niet. Ik vond je vroeger met bliksem in je knuisten veel leuker. Nu als alleenheerser in het Pantheon moet je toch veel missen? Zie je dan niet dat die megalomane waanzin je drijft tot uiterste eenzaamheid? En wie is daar tegen bestand? Ik in ieder geval niet... echt niet.”

Ze boog haar hoofd en één enkel traan drupte op de grond, zoals altijd, net op hetzelfde plekje. Statig, maar gebroken terzeldertijd, schreed ze terug naar haar grot, waar haar twee zussen, onsterfelijk, eeuwig jong, maar levenloos op haar lagen te wachten. Net voor ze zich voor de rest van de dag en heel de nacht aan het zicht onttrok, hield ze haar pas in. Geheel tegen gewoonte in richtte ze deze keer nogmaals het woord naar boven: “Maar denk eraan, o ‘Almachtige’, de naam Klotho mag dan wel vergeten zijn, ik ben nooit uitgesponnen. Het spel lijkt alleen maar uitgespeeld. Het speelveld mag dan wat gewijzigd zijn en tijd zal wellicht je oplettendheid hebben doen inslapen, maar mijn tijd komt eraan. Wanneer je dit het minste verwacht en vanuit onverwachte hoek, sla ik terug.”

In de hemel, op het spirituele realiteitsvlak, liepen plots rillingen over Zijn rug en Hij wist niet waarom.

1.7 *Athea Tijd: Niets klopt er nog*

Water, een krat gevuld met glazen flessen plat water hier in de garage, had eigenlijk al een alarmbelletje moeten laten afgaan. ‘Nonkeltje’ zou immers nooit water drinken. Hij zei immers steeds: “Vissen...” En meestal liet hij het daar betekenisvol hangen zonder iets erna of hij vulde het alsnog in. Nee, van dat water wil je inderdaad niet drinken. Wat hij dan wel prefereerde als drank, daar had ze eigenlijk een beetje het raden naar. Je kon toch moeilijk alleen champagne drinken? Och, het viel haar moeilijk zuiver te denken. Waarschijnlijk zat ze met een soort van jetlag. Een half jaar, of was het langer, had ze zitten rondreizen, nadat ze vertrokken was uit dit stadje.

Op het eerste zicht, in het groenige licht van de aanduiding voor de nooduitgang, leek alles enigszins normaal. Ze zag duidelijk de contouren van verschillende auto’s netjes naast elkaar, met voldoende ruimte tussen om eventuele onderhoudswerkjes mogelijk te maken. In de hoek kon ze nog net een autobrug onderscheiden en op het traditionele plekje in de garage, tussen de andere veel grotere vehikels, stond haar eigen karretje te pronken.

Wetende dat er toch soms materiaal rondslingerde, besloot ze toch maar het licht aan te doen. Ze tastte rechts naast de deur en voelde de tuimelschakelaar klikken. Onmiddellijk baadde de ruimte in een uiterst ongezellig wit licht. Ze hapte naar adem van verbazing, want samen met het verschijnen van het licht, verdwenen de auto’s. Op een aantal kartonnen dozen na stond ze in een verlaten, lege, haast klinisch propere ruimte. Waren die beelden net op haar netvlies het resultaat van een vermoeide geest die gewoon had laten zien wat ze wenste te zien?

Met haar inmiddels een beetje getrainde blik keek ze rond. En haar vertrouwde brilletje gaf haar wat ze zocht. Het zat goed verborgen op de witte stukjes van de groene noodverlichting, zo klein dat de blauwe schijn bijna overstemd werd door het wit... bijna. Ze stal het kleine machtswoord. *‘Wat doet dat, verdomme, hier nonkeltje? Misschien had ik hem beter eerst even opgebeld.’* dacht ze. Maar

wat dan? Ging ze er nu vanuit dat hij hier een perfecte verklaring voor ging hebben? Maar ja, had hij soms niet op elke vraag of voor elk probleem tot nog toe een antwoord gehad?

In een poging deze uiterst vreemde situatie te normaliseren, greep ze haar smartphone, trouwens ook een cadeautje van hem. “Dan nu maar bellen, zeker.” prevelde ze. Bewegingsloos bleef ze staan, innerlijk vechtend om haar vingers de juiste plekjes te doen aanraken. Elke motivatie, om al dan niet tot actie over te gaan passeerde de revue. *‘ ’t Is nu niet dat we al die jaren bij elkaar de deur hebben platgelopen.’ ‘ ’t Is wel de enige familie die ik nog heb.’ ‘Nog nooit heb ik mijn doen of laten aan zijn neus gehangen.’ ‘Zo af en toe, wekelijks, een update leek hij toch iedere keer te appreciëren.’...*

Uiteindelijk kon ze niet anders dan bekennen dat ze hem wel moest bellen. Immers was hij niet de constante geweest in haar jeugd, haar steun en toeverlaat tijdens moeilijke momenten? Diegene waar ze altijd naar uit keek? Het lichtpuntje in haar op vele vlakken behoorlijk donker bestaan? Haar nonkeltje, die steeds voor haar in de bres sprong. De broer van haar... ze besepte nu pas dat ze eigenlijk niet wist hoe precies de vork in de steel zat. Ze vermoedde dat hij eerder van moeders kant was. Wie weet, misschien had ze nog meer familie? In ieder geval had niemand van hen de tijd en de mogelijkheid gehad om haar in huis te nemen, laat staan zich kenbaar te maken. Nonkeltjes had haar ook niet in huis genomen, maar die kwam haar tenminste nog opzoeken. Nooit hadden ze het gehad over eventuele andere familie. En eerlijk? Het interesseerde haar ook niet... Dus ze moest hem bellen.

Haar nieuwe ‘job’ hadden de eerste veertien dagen voorbij doen vliegen, voor ze besepte dat hij noch zij contact had gezocht met elkaar. De week die daarop volgde, belde ze niet uit koppigheid: hij had haar ook eens kunnen bellen. De maand daaropvolgend verzong ze dat ze elkaars privacy respecteerden en ze dus niet kon bellen omdat het waarschijnlijk voor hem niet goed ging uitkomen. En daarna? Wel, ze voelde een enorme weerstand. Net alsof ze een spelletje speelden: *‘wie gaat er eerst zwichten en het stilzwijgen doorbreken?’* Wie eerst toegaf, verloor het spel? Alles een keertje

rationaliseren hielp in ieder geval in te zien hoe belachelijk het was om niet te bellen.

Hij stond niet in haar contactenlijst, want dat had hij niet graag. Maar als kind had ze het nummer uit haar hoofd moeten leren. Even bracht deze herinnering een meewarige glimlach. Wat had ze toen gelachen, toen hij haar zachtjes bleef met zijn rechterwijsvinger tegen haar hoofd tikken, terwijl hij met verschillende stemmetjes de cijfers bleef opdreunen. Ze had ze inderdaad nooit vergeten. Na de cijfers drukte ze op het groene telefoontje en onmiddellijk kreeg ze: “Nummer niet meer in gebruik.” “Van nummer veranderd, nonkeltje?” Zonder haar iets te laten weten? Ze probeerde nog eens, voor de zekerheid. Misschien had ze ergens een fout cijfertje aangetikt, hoewel ze eigenlijk niet twijfelde aan het tegendeel. Ze kreeg dan ook hetzelfde resultaat. Hier zat echt iets niet in de haak.

Had ze toen gewoon het pand moeten verlaten en op een andere manier proberen thuis te geraken? Waarschijnlijk. Maar ze moest gewoon eens een kijkje nemen in de achtergebleven dozen. Wie weet vond ze daar wel iets dat het een of het ander kon opklaren. Haar voetstappen klonken hard op de gladde grijsstenen vloer. Het ‘klakte’ echt met zo’n vreemde nagalm. “In ieder geval,” grapte ze pijnlijk tegen zichzelf, “hoe klein mijn autootje ook was, in die doos past ze niet.” Een vreemde gedachte speelde door haar hoofd toen ze de doos opende: “Stel je voor dat er iemand toch een manier gevonden heeft om mijn auto in die doos te steken. Ik heb de laatste tijd al vreemder zaken gezien.” Onwillekeurig, maar totaal onbewust begonnen haar vingers krullend te tekenen in de lucht. Moest ze het al in de mot hebben gehad, besloot ze het in ieder geval totaal te negeren.

Met haar zakmes sneed ze het bruine plakband open, waardoor ze zonder veel moeite en vrij direct de inhoud onder ogen kreeg. Maar wat een teleurstelling! Op het eerste zicht, alsook op het tweede zicht, leek de doos gevuld met metalen plaatjes, die ogenschijnlijk op volledig willekeurige plekken met uiterst fijne scharniertjes aan elkaar verbonden waren. Voorzichtig, om zich niet te snijden, haalde ze een eerste laag eruit en wist ze, met enige moeite, alles uit elkaar te ‘waaieren’. “Oké.” zei ze langzaam, meer om de zinloosheid

van deze hele onderneming te onderlijnen dan iets anders. Immers wat ze nu voor haar zag, had vorm noch doel. Plots sprong het ding uit haar handen en kletterde het tegen de grond. Blijkbaar had ze zonder het te beseffen, een of ander veer opgespannen, waardoor het ding schokkerig tot leven kwam. Voor haar verbaasde ogen ontvouwde al dat flinterdun metaal zich tot iets wat rudimentair de vorm had van het onderstel van een wagen en toen viel het bewegen stil. Beneden morrelde een sleutel in het sleutelgat, maar Athea merkte het niet op.

“En nu?” Ze wou er even tegen trappen, maar dat schitterend idee werd al even snel terug afgevoerd. Het boezemde haar niet echt angst in, maar het gaf haar ook niet onmiddellijk vertrouwen. “Te voet naar huis dan maar?” God, ze had zo hard verlangd om gewoon eens wat rond te rijden, haar zinnen wat te verzetten, haar hoofd leeg maken. Het allereerste op haar agenda, voor er verder ook maar iets diende te gebeuren, was haar autootje ophalen in de garage van haar ‘nonkeltje’. Maar ook dat werd haar blijkbaar niet gegund. Toch zette ze niet meteen haar laatste luid uitgesproken woorden om in daden. Haast werktuigelijk, terwijl haar gedachten op een volledig ander spoor zaten, nam ze de andere samengestelde metalen plaatjes uit de doos. Zonder aanwijsbare reden legde ze die op het onderstel.

Het proces van draaien, klikken en verbindingen maken, ging terug van start. “Hu?” Voor haar ogen vormde zich langzaam maar zeker een kopie van haar autootje. Volledig gefascineerd opende ze de vreemde uit metalen plaatjes bestaande deur en kroop ze achter haar stuur. De voetstappen op de trap ontgingen haar dan ook volledig.

Tegen haar verwachtingen in zakte ze niet door de fragiel lijkende constructie. Zelfs de autozetel voelde, weliswaar koud, maar toch vreemd comfortabel aan. “Leuk gadget,” fluisterde ze, “maar wat ben ik er mee? ’t Is weer zo’n typische ‘net niet situatie’. Ik kan toch moeilijk met dit knutselwerkje de baan op.”

Ze zag er echt bergen tegenop om een wandeling van minstens zes uur aan te vatten. Niet enkel omdat dit sowieso gekkenwerk was, maar een diepe vermoeidheid had haar nu pas echt te pakken

gekregen. Het leek alsof iets al de energie uit haar lijf gezogen had. Andere manieren van transport, wist ze van haar vorige bezoeken, werden in deze buurt niet georganiseerd. Zelfs de taxi had haar extra geld gekost om tot hier te komen en wou absoluut niet even wachten.

Plots sprong uit het dashboard iets recht. Het leek op een verrekijker waarbij twee melancholisch opgestelde lenzen zich probeerden te focussen op haar. “Toestemming gevraagd om af te werken, om Machtige Hephais... oeps, nieuwe meesteres.” hoorde ze ineens een blikkerige stem.

“Doe maar.” Wat had ze anders kunnen zeggen? “Gelieve even het voertuig te verlaten.” Ze stapte uit en in het moment dat ze even wegkeek, voltrok het wonder zich reeds. Vanuit het niets hadden de autozetels en de rest van het interieur een rijke lederen bekleding gekregen, de ramen en de koplampen glas en de banden rubber. Misschien kon ze dit nog bevatten... hoewel... maar de prachtige kleuren en de bedrading of motor verbijsterde haar helemaal.

“Wat doe jij hier?” Ze maakte effectief een sprongetjes van het schrikken. Nog erger schrok ze toen ze recht in een tweeloop keek, op haar gericht door een zwaarlijvige, besnorde man. “Wel?” drong hij aan, waarbij hij zijn wapen bewoog om duidelijk te maken dat het menens was.

“Euh.” Zo onmiddellijk geraakte ze niet uit haar woorden. Zijn wapen zakte echter al. “Maar wacht eens even, ik herken jou. Jij bent dood! De man waar ik deze ruimte van kocht, had een doodsprentje van je bij. Ik heb er zelfs een goede zaak mee gedaan, want hij wou deze ruimte niet meer, nu jij weg was...”

“Shit, helemaal vergeten!” Zonder rekening te houden met wat dan ook sprong ze ineens in haar auto en scheurde weg. Gelukkig stond de automatische poort reeds voldoende open... gelukkig voor de poort wel te verstaan. De man kon haar enkel verbijsterd nakijken.

1.8 Myrdinn Tijd: Nieuwe liefde

“**Water**, lucht of los zand. Als je ze daarin schrijft of uitspreekt dan werp je ze als betovering, maar eens zijn doel gediend, komt het terug. Want het woord blijft dan gebonden aan zijn drager. Bijvoorbeeld...” En hij tekende iets vreemd in de lucht. “Oh,” Ganieda giechelde, “gekke oude man.” En ze streelde bewonderend haar eigen prachtige goudblonde haren, die plots niet meer vuil en nat tegen haar rug plakten. “Kijk.” En hij kantelde even zijn befaamde grimoire. Maar ze zag niets dan lege perkamentbladen. “Meester Myrdinn...” begon ze aarzelend. “Och,” hij sloeg zich voor het hoofd, “een ‘gekke oude man’ durft al eens iets vergeten. Kijk, als ik het schrijf op iets solide, zoals steen, metaal, perkament of...” Hij kraste met zijn nagel op haar voorhoofd. “... op het mooie velletje van een prachtige dame. Dan draag je het woord over naar zijn nieuwe drager en als het een toepassing voor de nieuwe drager meedraagt...”

Plots zag Ganieda kronkelige structuren verschijnen in het boek. “En... en de betekenis?” Hij lachte: “Ik ga niet ineens alles weggeven! Dat vergt jarenlang studie. Hoewel, er bestaan een paar hulpmiddeltjes.” Weer tekende hij met zijn vingers in de lucht en deze keer zag ze duidelijk hoe een blauw-vlammende structuur neerdaalde op de bladzijde. Net op het moment dat het de bladzijde raakte, kreeg het neergeschreven machtswoord even betekenis. “Maar Magister, is dit niet wat omslachtig? Waarom draag je het woord niet zelf zodat de betekenis, de klank en de vorm van al die macht je steeds duidelijk is?” “Ah, het jeugdig enthousiasme. Lang of veel machtswoorden dragen doet je bloed keren en dan verbrand je gewoon. Daar zijn wij niet voor gemaakt. Wij zijn slechts mensen, geen goden.” “Maar!” en ze voelde schichtig aan haar hoofd, “wees niet bang, mooie Ganieda, dat kleine machtswoord op je hoofd heeft meerdere levens nodig eer het kwaad doet.”

Eén ding, meende ze, bleek in ieder geval te kloppen van de verhalen die verteld werden over deze plek. Als je een zekere schoonheid bezat, dan vond je hier een veilige haven, weg van die harde, wrede mannenwereld vol perverse wellustelingen. Dus die

lange tocht door het drassige bos, waar takken bewust aan je haar trokken en laaggroeiende bramen je tot bloeden toe krasten, was het dan misschien wel waard geweest. Even speelde de herinnering van hoe ze wanhopig gevreesd had nooit de duistere toren met zestig ramen te vinden. En zelfs toen ze ten langen leste, uitgeput en vuil, alsnog voor de deur stond, begon ze plots te twijfelen om aan te kloppen. De toren had immers iets grimmigs en grauw, dat zelfs de voortdurende regen niet wist wit te wassen. Met andere woorden het voelde initieel eerder aan als een verschrikkelijk noodlot dan als een mogelijke verlossing. Maar nu... hoewel, waar waren eigenlijk al die haar waren voorgaan?

“Meester Myrdinn?” “Ja, lieve?” Nee, die vraag kon ze onmogelijk stellen. Vlug verzon ze een andere: “Waarom verbrandt het boek niet met al die machtswoorden?” “Wow, die had ik niet zien aankomen. Eigenlijk nooit bij stil gestaan. Maar ik meen dat het ook moet te maken hebben met de intentie van de machtswever.” “En hoe kan u nog zien, als je het zicht reeds aan mij hebt gegeven?” Hij zuchtte, maar produceerde toch een glimlach, zoals een geduldige leraar met een nieuwe leerling betaamt. “Wel, enkel de grote machtswoorden zijn uniek en mogen niet lichtzinnig gebruikt worden. Diegene die wij, als sterveling, doorgaans gebruiken, bestaan in verschillende variaties. Een aantal machtswoorden, maar ook niet onbeperkt, hebben ongeveer dezelfde uitwerking. Weet je, Ganieda, die leergierigheid van je, maakt je in mijn ogen nog mooier dan je al bent.” Ze negeerde die laatste woorden volledig. Voor ze naar hier kwam, had ze hier en daar al het een en het andere over machtswoorden opgepikt. Maar het had haar meestal meer vragen dan antwoorden gebracht. Hier kon ze eindelijk antwoorden krijgen en misschien wel meer. Dus die halfslachtige pogingen tot vleierij bereikten amper haar oren. Daar was het haar helemaal niet om te doen.

“Meester Myrdinn, wat als de drager, mens of perkament, vernietigd wordt?” Hoe kon hij die grote bewonderende ogen iets weigeren? “Als je ze correct herinnert dan kan je ze terug toevertrouwen aan een andere drager of ze zelfs blijven gebruiken. Ik ben dan ook mijn hele leven lang al bezig met ze te memoriseren.” “En anders?” Hij haalde zijn schouders op. “Dan gaan ze voor goed verloren voor ons, denk ik.” “Die machtige

spreuken verdwijnen dan gewoon?” Een zweem van ongeloof klonk in haar stem.

Hij krabde in zijn grijze baard. “Wel, mijn mentor, naar eigen zeggen nog een discipel van Hekate zelf, beweerde dat de verloren woorden teruggaan naar hun eerste drager ooit, waaruit ze ooit losgelaten werden door een godin, die haar kinderen wou beschermen tegen de nog brute chaotische buitenwereld.”

Maar dat klonk pas echt interessant in haar oren. “En wie...?” Verder kwam ze echter niet, want ineens zat Myrdinn naast haar en voelde ze zijn hand onder haar rok wel erg hoog op haar blote dij. Verschrikt keek ze hem aan. Had ze zich nu echt vrijwillig overgeleverd aan hetgeen waarvoor ze eigenlijk op de vlucht was. En verder ging hij: vingers wreven waar nog nooit... in een handige beweging wist hij zelfs haar borsten te ontbloten. Het onverwachte ervan schokte haar tot diep in haar ziel. In die hoedanigheid had ze immers deze grijze man nooit gezien. Voor haar had hij eerder geleken op een wijze oudere broer wiens vriendelijke raadgevingen haar leerden te overleven. Als ze heel eerlijk was, walgde ze zelfs van het idee. Met al de kracht die ze kon opbrengen, probeerde ze hem dan ook weg te duwen. “Meester, nee! Niet hier, niet nu, niet met u!” Maar Myrdinn wist van geen ophouden. Al wat er overgebleven was van die vriendelijke persoon, die ze bij de eerste aanblik onmiddellijk vertrouwd had, was een wild, bronstig beest. Ineens kwamen rare klanken uit zijn mond als een blauw-vlammend woord en hetzelfde moment vond ze zijn ‘toenadering’ niet erg meer. Straffer nog, met veel overgave gaf ze deze toch wel erg aantrekkelijke jongeman haar maagdelijkheid.

1.9 Athea Tijd: Uitdaging

Waterplasjes vormden zich rond haar blote voeten. De top van de Sagarmatha zou het tijdelijk moeten stellen zonder een laagje eeuwige sneeuw. Misschien was het niet zo verstandig om ‘holderdebolder’ te beslissen dat ze hier de beste kans maakte. Met een beetje voorbereiding had ze waarschijnlijk net iets meer kledij aan gehad dan een fijn linnen nachthemd. Geen enkel normaal mens kon dit overleven: het gebrek aan zuurstof, de koude,... Maar normaal kon je haar ondertussen echt niet meer noemen.

“Hier ben ik!” schreeuwde ze in de nachtelijke hemel overvol sterren, “kom me halen, als je durft!” Had ze antwoord verwacht? Moeilijk te zeggen. In ieder geval niet van achter haar. “Hij gaat zich echt niet bezighouden met een eenzaam roepend miezerig speldenprikje in zijn onmetelijke rijk.”

“Jij hier?”

“Ik kan je brengen.”

“En wat zit daar voor jou in?”

“Och, doe gewoon je ding en ik ben er zeker van dat ik ook ergens mijn voldoening haal. Wat denk je?” Hoe kon je iemand weigeren die je een doorgang kon verlenen naar je onbereikbaar doel?

“Oké,” zei ze dan ook na een minimum aan wikken en wegen.

1.10 Gaia Tijd: Het begin?

Water, melkachtig wit water kolkte achter het doorzichtige hard membraan van het ‘ding’, het enige solide object in deze schimmige realiteit. Het zag eruit als een gestileerde druppel. Maar waar kwam het vandaan? Of wanneer had het deze vorm aangenomen of sterker nog, waarom? Hoe lang al? Eigenlijk hadden al die vragen hier geen enkel betekenis. Want als iets niet veel verder gaat dan een filosofische oefening, maakt het dan deel uit van de realiteit? Wanneer bestaat iets? Bestaat iets als het deel uitmaakt van ruimte en tijd of pas als iets of iemand het bestaan kan vaststellen en bevestigen? En wat als iets aan geen van die voorwaarden voldoet?

Wel daar, in het midden tussen fictie en werkelijkheid, geloof en wetenschap zweefden schimmige entiteiten rond dat ene solide object als motten om een olielamp. Hun herkomst evenaarde de obscuriteit van de druppel, hun middelpunt. Al deze entiteiten leken hetzelfde: onbeschrijfelijk en heel aanwezig. Sprong er dan echt niet eentje uit? Onderscheidde zich niet eentje door een beetje afwijkend gedrag? Is er steeds de uitzondering die de regel bevestigt? In dit geval leek het daar wel op. Eén van hen, ‘zij’, zij leek zich meer bewust van de ‘druppel’ dan de anderen. Logisch ook, het had haar immers geroepen.

Een naam had op een of andere manier geklonken en zij had zich, voor wat dan reden ook, aangesproken gevoeld. Het kon toch onmogelijk vanuit een vreemde herinnering zijn? Want net als alle andere schimmen had ze geen weet van een mogelijk verleden, noch een toekomst. Ze beleefden enkel het ‘nu’.

Pas als een scheur zou ontstaan naar het bestaan, dan zouden ze deze plek ontvluchten om zich te hechten aan een stukje van een tastbare realiteit. Alle dingen zouden dan door dit wonderlijke gebeuren bezield worden en hun wezen overstijgen tot iets ‘meer’, iets ‘dieper’, iets ‘echter’.

1.11 Voorbereiding – Tijd: Wie is wie?

Water stroomde van de ramen en maakte de buitenwereld troebel. Dit was geen gewone regen. Het leek alsof dit noodweer een euvelde daad voorspelde. Bliksem kliefde door de lucht en maakte even in een flits het gedempte licht van kaarsen en sfeerlichtjes overbodig. Ogenblikkelijk rommelde de donder oneerbiedig, de stilte brekend tussen twee gebeden, als om te lachen met de zinloosheid ervan. Die snelle opeenvolging van licht en lawaai zou op andere momenten onwaarschijnlijk veel angst hebben uitgelokt. Maar hier in dit ‘Huis van God’ voelde iedereen zich veilig. Wat een grap!

“Gebruik je ze stiekem nog steeds, kerel,” fluisterde een bebaarde man op de achterste rij, “of ben je ook die speeltjes ontgroeid en heb je weer, als een zoveelste toegift aan je gelovigen, de wetenschap de waarheid kapot laten maken. Kerel, als je alles laat verworden tot de rationele wereld, wat blijft er dan nog over om uw eigen bestaan te rechtvaardigen?” Zijn metgezel naast hem gniffelde: “Je praat tegen hem alsof hij jou kan horen. Je weet toch dat wat jij doet niet zoveel verschilt van dat verachtelijk bidden van hen?” Ze geleken wat op elkaar, die twee, of toch op bepaalde momenten. Immers de tweede figuur gaf niet echt een stabiel beeld. Hij leek ‘vluchtig’, niet volledig verankerd in het hier en nu. Misschien zagen de mensen in deze kapel hem zelfs niet. ‘Voelen’ deden ze hem echter des te meer. Nooit eerder hadden deze mensen zo, met hervonden brandende geloofsijver, zich gestort in gebeden om medelijden af te dwingen voor hun sterfelijkheid. Zo nutteloos!

“Heb je me hierheen gevraagd voor dit? Om het resultaat te aanschouwen van zijn geniale spel? Of om hem wat te ridiculiseren, terwijl je hem eigenlijk stiekem bewondert? In ieder geval, mij maakt het allemaal niet uit. Zie...” En heel even wierp hij zijn illusie af, zodat in een flits zijn ware gedaante zichtbaar werd. Hij straalde zo krachtig, zo vol energie, dat, zelfs in die fractie van een seconde, dit onmogelijk niet opgemerkt kon worden. Maar blijkbaar deden alle mensen het af als een nieuwe bliksemflits. Waar echter plots dat tintje bruiner vel vandaan kwam, konden ze later aan geen kat uitleggen. Op het moment zelf had dus niemand iets uitzonderlijk gezien en reageerde er dan ook niemand met ontzetting.

“Logisch,” knikte baardmans, “dat je er weinig last van hebt. Als concept zal het je nooit aan gelovigen ontbreken.” “Klopt. Vandaar trouwens ook dat ik op jouw uitnodiging ben ingegaan en op tijd...” Hij schudde verdwaasd zijn hoofd, maar herstelde zich, “Ik ben enorm nieuwsgierig hoe jij het hebt klaargespeeld! Hoe heb jij de dans kunnen ontspringen? Hoe heb jij je ‘batterij’ kunnen opladen?... En hoe komt het dat ik dat niet kan zien?” Weer stokte hij en keek hij wat verwilderd om zich heen, “Ik besef ineens dat ik meer aan dit moment gebonden ben dan normaal en dat ik plots enige notie heb van chronologie.” Zijn gezicht trok een beetje wit weg. “Je moet daar mee stoppen.” De andere legde zijn hand op de schouder. “Rustig, oude kerel, alles wordt straks duidelijk.” “Hoe?” In zijn vraag klonk nog wat onzekerheid, maar heel zijn houding en gelaat straalden terug het rustige vertrouwen uit van een ware onsterfelijke. Zelfs het laatste spatje argwaan verdween, onopvallend ingepakt door de uitstraling van de andere.

Een verdere conversatie werd hen trouwens tijdelijk onmogelijk gemaakt, omdat die anachronistisch geklede kerel vooraan aan het altaar duidelijk een codewoord of signaal had gegeven. Heel de massa begon immers samen iets op te dreunen: “Ik geloof in God, de Almachtige Vader, Schepper van Hemel en Aarde...” “Ja, geef hem ook nog eens de pluimen waarop hij helemaal geen recht heeft.” zei de bebaarde man net iets te luid en tot zijn metgezel, “Kom!” Een groot aantal mensen keek kwaad om ‘sst’ te sissen. Maar ze slikten vlug hun verontwaardiging in en hernamen hun bezigheid alsof er niets gebeurd was. Waar dat plotse ontzag vandaan kwam, begrepen ze zelf niet. Soms werkte kennelijk het dierlijk instinct tot zelfbehoud nog bij deze zelfverklaarde rationele wezens.

Beiden liepen ze door de gangen van het hospitaal, waar de kapel deel van uitmaakte. De ene zo hard in de ban van de andere dat hij zich zelfs niet afvroeg hoe het kwam dat hij zelf van het ene punt naar het andere moest bewegen terwijl dit tijd kostte. “Naar waar gaan we?” “Je zal wel zien.” Schuifdeuren waar normaal een elektronische pas voor vereist was, schoven gewoon open. En hoewel ze in die kledij onmogelijk thuishoorden op de afdeling

neonatologie, hield niemand hen tegen. Sommigen keken wel even vreemd op, maar niemand kon twijfelen aan hun doelmatige zekerheid. Baardmans stopte bij één van de plastieken couveuses.

“Wat denk je?” Ze keken beiden naar het veel te kleine wezentje, verbonden met verschillende machines via allerlei slangetjes en buisjes. Licht biepende dingen met onder andere zuig- en blaasgeluidjes hielden dit fragiele mensje in leven. Hoe snel ook het borstkastje op en neer ging, het volstond gewoon niet voor die onrijpe longetjes. “Ik zie een ten dode opgeschreven vroeggeboorte. De moeder sterft in het kraambed en vader...” Hij fronste, “onbekend.” Zijn opmerkelijke kennis, zijn alwetendheid door zijn omnipresentie leek een beetje te stotteren, maar niets om ongerust over te worden...toch?

Het machtswoord dat de kern vormde van dit wezen had reeds bij velen een jaloers hunkerend verlangen opgewekt. Ook ‘de Almachtige’ had ooit de jacht op hem geopend, jagers op zijn pad gezet... zonder succes.

“Nee, nee, hier heb je het mis, euh, oom. Ik zie hier de geboorte van een legende.”

1.12 Tussentijd: een traan

Water? In het slechts water, een traan? En in hoeverre is het dom om de weg van een traan te volgen? Als die traan gedoemd is om gewoon te verdwijnen in de grond en daar, net als al het andere vocht, ten dienste te staan van al wat bloeit en leeft, erg dom lijkt me. Maar spreken we geen andere taal als het gaat om de traan van een godin, geplengd met een zeker doel? Gelden dan geen andere normen?

In niets kon iemand het onderscheiden van een gewone druppel. Hoewel, het leek een beetje een eigen karakter te hebben. Anders dan de meeste druppels weigerde het geleidelijk aan zijn massa te verliezen, tijdens zijn lange weg door de diepe aarde. Traditioneel had daar het alziende oog van de Almachtige geen toegang. En daar diep, diep onder de grond, vlak boven de troon van Hades, verzamelde het zich met de duizenden andere gestorte tranen van de afgelopen eeuwen.

Ach, de hal van Hades, waar hij ooit met zijn mooie gade Persephone de plak zwaaide, lag er troosteloos en verlaten bij. Niet dat er vroeger zoveel blijdschap te rapen viel, maar er was wat meer animo. Geen stem weerklonk, zelfs geen oude reeds lang vergeten echo; geen schim waarde hier nog rond. Slechts de koppigheid der gewoonte dat ooit goddelijke kracht deze ruimte had mogelijk gemaakt, hield nog even de logische werkelijkheid op afstand. Maar alsof de laatste traan een teken had gegeven, besliste het bovennatuurlijke te wijken en werd plots het behoorlijk plasje tranen samengeperst door de ontzettende massa aarde en gesteente. Een heel uitzonderlijk kristal ontstond. Het geleek wat op beril maar met een afwijkende violette kleur en van een uiterst zuivere kwaliteit.

Door al die plotse ondergrondse verschuivingen kreunde de aarde en daverde het op zijn grondvesten. Aardbevingen van die enorme intensiteit mochten misschien haast nooit voorkomen in deze streek, maar daar hadden de godvrezende mensen, die er woonden, natuurlijk niets aan. De overlevenden konden enkel met lede ogen

toekijken naar de desastreuze gevolgen en tranen storten voor de geliefden die deze onverklaarbare gril van moeder Natuur hen ontnamen had. Voor ons net gevormd kristal betekende al dit gerommel en geschuif dat het een behoorlijke reis maakte om uiteindelijk te vallen in een ondergrondse snelstromende rivier, een laatste restje van de ooit zo machtige Styx, die ook snel dreigde te wijken naar een wereld van fantasie en mythe door de oprukkende realiteit. Toch wist deze bezielde stroom in zijn laatste momenten nog net het brok kristal uit te braken in de zee.

Als bij toeval werden de gestolde tranen gevonden en meegenomen door een diepzeeduiker, wiens vader een opticien was (hoe kan het ook anders), die voor een historisch project nog eens op ambachtelijke wijze van beril glazen wou slijpen.

Niemand had kunnen ontkennen dat de etymologie van het woord ‘bril’ een historische waarheid bevatte bij het zien van het prachtige eindresultaat. Maar niemand zag het. Door het onverwacht overlijden van de oude optiker gebeurde er een fout bij de sortering van de brillen toen de zaak werd overgenomen.

Eigenlijk had het brilletje moeten belanden als een leuk curiosa in een vermaard museum. In plaats ervan kwam het terecht bij een lot speciale zonnebrillen voor lichtgevoelige ogen. En wonder boven wonder kwam het meesterwerkje, van toch wat obscure oorsprong, terecht bij een net afgestudeerde optometrist die bij gebrek aan veel materiaal en behoorlijk wanhopig, het dingetje plaatste op de neus van een jonge vrouw met uiterst lichtblauwe ogen. Ze leed zwaar onder een extreme vorm van fotofobie. Het totaal onverwacht succes verblufte hem. De vreemd lichtpaarse getinte glazen namen al haar ongemakken weg, zonder het oorspronkelijke beeld te verkleuren.

“Het schaakspel is weer geopend, o Almachtige, en jij weet er niets van of kan het belang onmogelijk inschatten.” fluisterde de spinster. Hij had kunnen weten dat zij niet voor niets dagelijks een traan zou storten.